

SCRISORI ȘI MANUSCRISE

Manuscrisul 1, 1844

UN CUVÂNT CĂTRE “MICA TURMĂ”

Cuvânt înainte

Pionierii Noștri Întâmpinând Lumina

Slujitorii Adventiști de Ziua a Șaptea vor saluta cu bunăvoință apariția acestei reproduceri a documentului *Un cuvânt către “Mica Turmă”*. Acest document remarcabil, apărut în perioada critică a celor patru ani, de la marea dezamăgire din 22 octombrie 1844 și până la memorabilele conferințe ale Sabatului din 1848, oferă o înțelegere asupra experienței și modului de gândire a pionierilor noștri în eforturile lor zeloase de a-și descoperi poziția și activitatea și pentru a determina ce rezervă viitorul pentru credincioși și pentru cei din lume.

În timp ce această broșură, publicată în luna mai a anului 1847, conține declarații semnate de către trei slujitori timpurii, James White, Ellen G. White și Joseph Bates, este în primul rând o publicație a lui James White consacrată pentru enunțarea propriilor sale vederi cu privire la profeția neîmplinită. La acel moment au existat, probabil, nu mai mult de o sută de adventiști din Statele Unite care țineau Sabatul. Ca lucrător tânăr la douăzeci și cinci de ani, a lucrat aproape singur pentru stabilirea propriilor puncte de vedere formulate până la acel moment. Aceasta a avut loc cu aproximativ un an înainte ca prima din cele cinci conferințe ale Sabatului să fie convocate, timp în care cei pe care astăzi noi îi respectăm ca fiind strămoșii noștri spirituali, lipsiți de prejudecăți, s-au întâlnit și au cercetat Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i înțelege mai bine adevărurile.

Cu o înțelegere completă a setării istorice a lucrării *Un cuvânt către “Mica Turmă”*, cititorul nu va fi uimit să constate că în câteva din pozițiile inițiale stabilite de prezbiterul White în anumite puncte, unele au fost modificate de el în ultimii ani, în urma unui studiu mai aprofundat și în comun cu alții, dezvoltând vederi mai clare. Acest document prezintă în primul rând o imagine a încercării unui lucrător de a-i încuraja și a-i ajuta pe cei de lângă el printr-o răspândire a luminii pe cale de a fi expusă. Celor familiarizați cu multe din vocile contemporane, care au fost auzite pledând în favoarea opiniilor discordante și a pozițiilor oponente, claritatea raționamentului și corectitudinea esențială a poziției și a purității învățării din aceste articole sunt remarcabile.

De un interes profund în această publicație timpurie, de asemenea sunt cele trei comunicări scrise de doamna E. G. White, ilustrând experiențele înaintea poporului lui Dumnezeu. Două dintre acestea, fiind prezentări ale unor viziuni de o importanță majoră, au fost în mare parte retipărite din nou și din nou în cărțile lui E. G. White. Anumite cuvinte, fraze, și propoziții care au apărut în aceste relatări timpurii au fost lăsate pe dinafară de doamna White în edițiile de mai târziu, a fost o sursă de îngrijorare pentru unii. Pentru o scurtă trecere în revistă a primei imprimări a acestor viziuni și o discuție despre neglijările înfăptuite, împreună cu explicația doamnei White, cititorul este direcționat spre apendice. [A se vedea cuvintele pionierilor adventiști, sub James White, pentru textul complet al acestei lucrări, inclusiv apendicele].

Reeditarea lucrării *Un cuvânt către “Mica Turmă”* în această formă, identică cu publicarea sa inițială, poate duce la o mai bună înțelegere a experienței fondatorilor mesajului, și că acesta poate împlini cererea frecvent exprimată de a avea la îndemână pentru studiu atent, primele viziuni ale lui E. G. White tipărite, este dorința sinceră a Editorilor și a Administratorilor lui Ellen G. White Publications.

Către Fratele Eli Curtis

Topsham,

21 aprilie 1847

Către Fratele Eli Curtis, New York City

Dragă Frate,

În lucrarea Day-Dawn ("Zorii Zilei"), Vol. 1, Nos. 10 and 11, mă inviți să-ți adresez o comunicație.

Singura scuză pe care o am de a nu-ți fi scris înainte, este că nu am avut o însărcinare specială de a-ți scrie până acum. Sper că fără îndoială îmi vei accepta scuzele de a mă adresa ție în mod public, în acest moment. Am fost mult interesată de scrierile tale în lucrarea Day-Dawn ("Zorii Zilei"), și mai mult; sunt complet de acord cu tine în anumite puncte, dar în altele ne diferențiem enorm.

Lucrarea ta "Extra" se află chiar acum înaintea mea; și te rog să îmi acorzi permisiunea de a-ți relata ție și turmei împrăștiate a lui Dumnezeu ceea ce am văzut în viziune în raport cu aceste lucruri pe care le-ai scris. Sunt întru totul de acord cu tine, că vor fi două învieri literale, la 1000 de ani distanță.

Sunt de asemenea de acord cu tine, că cerul nou, și noul pământ, (Apocalipsa 21:1, Isaia 65:17, 2 Petru 3:13), nu se vor ivi, până când păcătoșii cei morți sunt înviați și nimiciți, la sfârșitul celor 1000 de ani. Am văzut că Satana a fost "dezlegat din închisoarea lui" la sfârșitul celor 1000 de ani, tocmai la vremea când păcătoșii cei morți au fost înviați; și că Satana i-a înșelat făcându-i să creadă că ei ar putea lua cetatea sfântă de la sfinți. Toți cei păcătoși au mărșăluit în jurul "taberei sfinților", cu Satana în fruntea lor; iar când au fost gata să facă un efort pentru a lua cetatea, de pe tronul său înalt, Atotputernicul a suflat un foc mistuitor deasupra orașului, care s-a pogorât deasupra lor, arzându-i, "din cap până-n picioare."

Și am văzut că așa cum Hristos este vița, iar copiii Săi sunt mlădițele: la fel și Satana este "rădăcina", iar copiii săi sunt "ramurile", și la distrugerea finală a "Gogului și Magogului," întreaga oștire păcătoasă va fi arsă, nimicită, "rădăcina și ramură" vor înceta să mai existe. Apoi, vor apărea cerul cel nou și pământul cel nou. Apoi sfinții vor "construi case", vor "planta vii și livezi". Am văzut, că toți cei morți în Hristos au fost înviați de glasul Fiului lui Dumnezeu, la prima înviere, și toți cei care au fost înviați la a doua înviere, au fost arși (mistuiți), și au încetat să mai existe.

Crezi că cei care se închină în fața picioarelor sfântului, (Apocalipsa 3:9), vor fi în cele din urmă salvați. Aici trebuie să fac o diferență; pentru că Dumnezeu mi-a arătat că această clasă au fost adventiștii declarați, care au căzut, și "l-au răstignit pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu din nou, și i-au adus ocară". Și în "ceasul ispitei", care va veni, pentru a arăta fiecăruia adevăratul caracter, ei vor ști că sunt pierduți pentru totdeauna; și copleșiți de durere în duh, ei se vor închina la picioarele sfântului.

De asemenea crezi că Mihail se ridică în picioare, iar timpul de necaz a început în primăvara anului 1844.

Domnul mi-a arătat în viziune, că Isus s-a ridicat, și a închis ușa, și a intrat în Sfânta Sfințelor în luna a 7-a a anului 1844; însă în viitor, Mihail se ridică (Daniel 12:1) pentru a-și elibera poporul.

Acest lucru nu se va întâmpla până când Isus nu va încheia lucrarea Sa ca Mare Preot în Sanctuarul ceresc, lăsându-și hainele de Mare Preot, și luându-și hainele împărătești și coroana, pentru a merge înainte pe carul tulburat, ca să "treiere păgânii în mânie" și să-și elibereze poporul.

Atunci Isus va avea secera ascuțită în mână, (Apocalipsa 14:14) și apoi sfinții vor striga zi și noapte spre Isus pe nor, să înfige secera ascuțită și să secere.

Acesta va fi timpul Strâmtorării lui Iacob, (Ieremia 30:5-8), din care sfinții vor fi eliberați prin vocea lui Dumnezeu.

Eu cred că Sanctuarul, care urmează să fie curățit la sfârșitul celor 2300 de zile, este Templul Noului Ierusalim, în care Hristos este slujitor. Domnul mi-a arătat în viziune, cu mai mult de un an în urmă, că Fratele Crosier a avut adevărata lumină, cu privire la curățirea Sanctuarului, și că a fost dorința sa ca Fratele C. să-și scrie părerea pe care el ne-a oferit-o în Day-Star, Extra, din 7 februarie 1846. Mă simt pe deplin autorizată de către Domnul, să recomand Extra, fiecărui sfânt.

Mă rog ca aceste rânduri să se dovedească a fi o binecuvântare pentru tine, și pentru toți copiii dragi care le-ar putea citi.

* * E. G. White.

Rămășiței împrăștiate pretutindeni

Întrucât Dumnezeu mi-a arătat călătoriile poporului advent către cetatea sfântă și răsplata bogată ce urmează să fie dată celor care așteaptă întoarcerea Domnului lor de la nuntă, ar putea fi datoria mea să le schițez ceea ce mi-a descoperit Dumnezeu. Sfinții cei dragi au de trecut prin multe încercări. Dar întristările noastre ușoare, care nu sunt decât de-o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă — în vreme ce ne uităm nu la lucrurile care se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când lucrurile care nu se văd sunt veșnice. Am încercat să aduc înapoi un raport bun și câțiva struguri din Canaanul ceresc, pentru care mulți m-ar omorî cu pietre, așa cum toată adunarea îndemna la uciderea cu pietre a lui Caleb și Iosua pentru raportul pe care-l aduseseră. (Numeri 14, 10). Dar declar înaintea voastră, frați și surori în Domnul, că este o țară foarte bună, minunată, și putem „să ne suim și să punem mâna pe ea”.

În timp ce mă rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea și părea că mă înalță din ce în ce mai sus, mult deasupra acestei lumi întunecate. M-am întors să mă uit după poporul advent în lume, dar nu i-am putut găsi, când un glas mi-a spus: „Privește din nou și uită-te puțin mai sus”. Apoi, mi-am ridicat privirea și am văzut o cărare dreaptă și îngustă (Matei 7:14) care se înălța deasupra lumii. Poporul advent călătorea pe această cărare către cetatea care se afla la celălalt capăt al drumului. Ei au avut o lumină puternică, pusă la începutul cărării, în spatele lor, despre care un înger mi-a spus că este strigătul de la miezul nopții (Matei 25:6). Această lumină strălucea pe toată cărarea și îi ajuta să vadă pe unde merg, ca să nu se poticnească. Dacă își țineau ochii fixați asupra lui Isus, care era exact în fața lor, călăuzindu-i către cetate, erau în siguranță. Curând însă, unii au obosit și au spus că cetatea era departe și că se așteptaseră ca la acea dată să fi intrat deja în ea. Apoi, Isus îi încuraja ridicând brațul Său glorios drept, iar de la acest braț a ieșit o lumină care a cuprins grupul advent și ei au strigat „Aleluia!” Alții au tăgăduit cu nechibzuință lumina din spatele lor și au zis că nu Dumnezeu îi condusese până acolo. Lumina din spatele lor s-a stins, lăsându-le picioarele într-un întuneric desăvârșit, iar ei s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, căzând de pe cărare în lumea rea și întunecată de dedesubt. La scurtă vreme am auzit vocea lui Dumnezeu, asemenea unor ape multe (Ezechiel 43:2, Ioel 3:16, Apocalipsa 16:17), care ne-a spus ziua și ceasul venirii lui Isus (Ezechiel 12:25, Marcu 13:32). Sfinții care erau în viață, 144 000 la număr, au cunoscut și au deslușit glasul, dar cei răi au crezut că este un tunet și un cutremur (Ioan 12:29). Când Dumnezeu a rostit timpul, a turnat asupra noastră Duhul Sfânt, iar fețele noastre s-au luminat și au început să strălucească de slava lui Dumnezeu, precum fața lui Moise când a coborât de pe Muntele Sinai (Isaia 10:27).

Cei 144 000 erau toți sigilați și perfect uniți. Pe frunțile lor scria: Dumnezeu, Noul Ierusalim, și mai era o stea strălucitoare în care era scris Numele cel nou al lui Isus (Apocalipsa 3:12). Văzând starea noastră fericită, sfântă, cei răi s-au umplut de mânie și s-au repezit cu violență ca să pună mâna pe noi pentru a ne arunca în închisori; dar noi am întins mâna în Numele Domnului și ei au căzut neajutorați la pământ. Apoi, s-a văzut că sinagoga lui Satana știa că Dumnezeu ne iubea pe noi cei care ne puteam spăla unul altuia picioarele și îi salutăm pe frați cu o sărutare sfântă, și ei s-au închinat la picioarele noastre (Apocalipsa 3:9). La scurt timp, privirile ne-au fost atrase către răsărit, căci se ivise un mic nor negru, cam de o jumătate de palmă, pe care toți îl știam ca fiind semnul Fiului omului (Matei 24:30). Ne aflam toți într-o tăcere solemnă, cu ochii țintă la norul care se apropia și devenea mai strălucitor, din ce în ce mai slăvit, până când a ajuns un nor mare, alb (Apocalipsa 14:14). Partea de jos a acestuia părea ca de foc; deasupra norului era un curcubeu, în timp ce în jurul lui erau zece mii de îngeri, care intonau cel mai plăcut cântec. Pe acest nor stătea Fiul omului (Luca 21:27), pe capul Său erau multe cununi (Apocalipsa 19:12), părul Său era alb și ondulat și I se cobora pe umeri (Apocalipsa 1:14). Picioarele Îi păreau ca de foc (Apocalipsa 1:15), în mâna Sa dreaptă era o seceră ascuțită (Apocalipsa 14:14), în cea stângă, o trâmbiță de argint (1 Tesaloniceni 4:16). Ochii Săi, ca niște flăcări

(Apocalipsa 1:14), îi cercetau neîncetat pe copiii Lui. Apoi toate fețele s-au îngălbenit, iar ale celor pe care Dumnezeu îi respinsese s-au înnegrit. Atunci am strigat cu toții: „Cine va putea sta în picioare? Este haina mea nepătată?” și îngerii au încetat să cânte și a urmat un timp de tăcere înspăimântătoare (Apocalipsa 8:1), după care Isus a vorbit: „Cei care au mâini curate și inimi neîntinate vor putea sta în picioare; harul Meu vă este de ajuns”. La auzirea acestor cuvinte, fețele noastre s-au luminat și bucuria a inundat fiecare inimă și îngerii au urcat un ton și au cântat din nou, în timp ce norul se apropia și mai mult de pământ. Apoi trâmbița de argint a sunat, în timp ce El cobora pe acel nor, învăluit în limbi de foc (2 Tesaloniceni 1:7-8). A privit asupra mormintelor sfinților adormiți, și-a ridicat ochii și mâinile către cer și a strigat (Ioan 5:25): „Treceți-vă! Treceți-vă! Treceți-vă, voi care dormiți în țărâna pământului, și ridicați-vă.” Apoi a fost un cutremur puternic. Mormintele s-au deschis și cei morți au ieșit îmbrăcați în nemurire. Cei 144 000 au strigat „Aleluia!” când și-au recunoscut prietenii care fuseseră smulși dintre ei prin moarte, și în același moment am fost preschimbați și luați alături de ei pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh (1 Tesaloniceni 4:17). Am intrat împreună în nor și am urcat timp de șapte zile până la marea de cristal, când Isus ne-a adus cununile și ni le-a pus pe frunte cu mâna Sa dreaptă. Ne-a dat harpe de aur și frunzele de palmier ale biruinței (Apocalipsa 15:2, Apocalipsa 7:9). Aici, pe marea de cristal, cei 144 000 stăteau în picioare într-un careu perfect. Unii dintre ei aveau niște cununi foarte strălucitoare, alții nu atât de luminoase. Unele cununi se vedeau încărcate de stele, în timp ce altele nu aveau decât câteva. Toți erau mulțumiți de cununile lor. Și erau cu toții înveșmântați într-un mantou alb strălucitor, care îi acoperea de la tălpi până la umeri (Apocalipsa 7:9). Îngerii erau de jur împrejurul nostru în timp ce mergeam pe marea de cristal către porțile cetății. Isus și-a ridicat brațul puternic, a apucat poarta de mărăgăritar, a mișcat-o în balamalele ei strălucitoare, deschizând-o și ne-a spus: „Voi v-ați spălat hainele în sângele Meu, ați stat fermi de partea adevărului Meu, intrați” (Isaia 26:2). Am intrat cu toții și am simțit că aveam tot dreptul să fim în cetate. Acolo am văzut pomul vieții și scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Din scaunul de domnie curgea un izvor cu apă curată, iar pomul vieții se afla pe ambele maluri ale râului (Apocalipsa 22:1-2). Pe un mal al râului era un trunchi al pomului, iar pe celălalt mal un alt trunchi, amândouă fiind dintr-un aur curat, transparent.

La început, am crezut că văd doi pomi. M-am uitat din nou și am văzut că se uneau la vârf într-un singur pom. Așa era pomul vieții, pe fiecare mal al râului vieții; ramurile lui erau plecate către locul în care stăteam noi; iar fructele erau minunate, păreau de aur amestecat cu argint. Am mers cu toții sub pom și am stat jos pentru a contempla slava aceluia loc, când frații Fitch și Stockman, care predicaseră Evanghelia Împărăției și pe care Dumnezeu îi pusese în mormânt pentru a-i mântui, au venit la noi și ne-au întrebat ce se mai întâmplase în timp ce ei dormeau. Am încercat să ne amintim cele mai mari încercări ale noastre, dar ele păreau atât de mărunte în comparație cu slava nespuse de mare, eternă (2 Corinteni 4:17), care ne înconjură, încât nu am putut să le rostim (Isaia 65:17), și am strigat cu toții „Aleluia, cerul este destul de ieftin!” și ne-am atins harpele minunate, făcând să răsunе bolțile cerești. Și cum priveam la slava acestui loc, ochii noștri au fost atrași în sus la ceva care avea sclipirea argintului. L-am rugat pe Isus să mă lase să văd ce era acolo. Într-o clipă, zburam sus și intrând l-am văzut pe părintele Avraam, Isaac, Iacov, Noe, Daniel și mulți alții. Și am văzut o perdea încărcată cu franjuri de argint și de aur, ca un chenar pe partea de jos; arăta foarte frumos. L-am întrebat pe Isus ce era după perdea. El a ridicat-o cu mâna Sa dreaptă și mi-a ordonat să fiu atentă. Am văzut acolo un chivot glorios, placat cu aur curat, având un chenar splendid, care semăna cu coroanele lui Isus; unde erau doi îngeri strălucitori - aripile le erau deasupra chivotului de o parte și de alta, cu fețele întoarse unul către celălalt, uitându-se în jos (Exodul 25:18-20. Evrei 9:3-5). În interiorul chivotului, sub aripile îngerilor, se afla un vas din aur cu mană, asemenea unui mușuroi gălbui; și am văzut un toiag despre care Isus a spus că îi aparținea lui Aaron; i-am văzut mugurul, floarea și rodul (Numeri 17:8). Și am văzut două bețe lungi din aur, pe care atârnavă fire de argint, și pe aceste fire erau struguri dintre cei mai măreți; un ciorchine depășea cu mult mai mult decât ceea ce un om pe pământ ar putea duce. Și l-am văzut pe Isus luând mană, migdale, struguri și rodii,

ducându-Le jos, spre oraș, pentru cină. Am urcat pentru a vedea cât de mult a fost luat, și rămăsese tot atât cât era la început; și am strigat Aleluia – Amin! Am coborât cu toții din acest loc jos, spre oraș, și cu Isus în frunte, am coborât cu toții din cetate înapoi pe acest pământ, pe un munte mare și maiestuos, care nu L-a putut susține pe Isus și s-a sfărâmat în două, transformându-se într-un câmp minunat (Zaharia 14:4). Apoi, am privit în sus și am văzut cetatea cea mare, care avea douăsprezece temelii și douăsprezece porți, câte trei pe fiecare latură, și un înger la fiecare poartă, și am strigat cu toții: „Cetatea, cetatea cea mare coboară, coboară de la Dumnezeu din cer” (Apocalipsa 21:10-13) și ea a venit și s-a așezat pe locul în care stăteam noi. Apoi am început să privim la lucrurile minunate din afara cetății. Am văzut acolo case desăvârșit de frumoase care aveau sclipirea argintului, fiind sprijinite de patru stâlpi împodobiți cu mărgăritare, încântătoare la privit, care urmau să fie locuite de către sfinți (Isaia 65:21), în fiecare dintre ele era o poliță de aur; i-am văzut pe mulți sfinți intrând în case, scoțându-și cununile strălucitoare și așezându-le pe poliță, ieșind apoi în câmpul de lângă case pentru a lucra pământul (Isai 65:21); nu așa cum suntem nevoiți să lucrăm aici; nu, nu. O lumină strălucitoare se vedea în jurul capetelor lor și ei strigau neîncetat și dădeau slavă lui Dumnezeu.

Am văzut un alt câmp plin de tot felul de flori și, culegându-le, am strigat: „Nu se vor ofili niciodată”. Alături am văzut un câmp cu o iarbă înaltă, splendidă la privit; era de un verde crud și avea reflexii argintii și aurii, așa cum se unduia cu mândrie spre slava Regelui Isus. Apoi am intrat într-un câmp plin de tot felul de animale — leul, mielul, leopardul și lupul stând toate împreună, în perfectă armonie (Isaia 11:6-9); am trecut printre ele și acestea ne-au urmat pașnice. Am intrat într-o pădure care nu era ca pădurile întunecoase pe care le avem aici; nu, nu; ci luminată și plină de strălucire în orice loc; ramurile copacilor se legănau încoace și încolo și noi toți am strigat: „Vom locui în siguranță în locuri sălbatice și vom dormi în păduri” (Ezekiel 34:25). Am trecut prin păduri, căci ne îndreptam către Muntele Sionului. În timp ce călătoream, am întâlnit un grup de persoane care contemplant lucrurile minunate ale acelor locuri. Am observat ceva roșu, ca o margine a veșmintelor lor; cununile lor erau strălucitoare; îmbrăcămintea le era de un alb curat. În timp ce-i salutăm, L-am întrebat pe Isus cine erau. Mi-a răspuns că erau martirii care fuseseră uciși din pricina Lui. Împreună cu ei era un foarte mare număr de copilași; și ei aveau un tiv roșu la veșmintele lor (Ieremia 31:15-17, Matei 2:18). Muntele Sion se afla chiar înaintea noastră și pe el era un templu strălucitor, în jurul acestuia fiind alți șapte munți pe care creșteau trandafiri și crini, și i-am văzut pe micuți urcând sau, dacă voiau, folosindu-și aripile mici și zburând către vârful munților și culegând florile care nu se ofileau niciodată. Erau tot felul de copaci în jurul templului pentru a înfrumuseța locul: cimișirul, pinul, bradul, măslinul, mirtul, rodiul și smochinul, aplecat sub greutatea smochinelor sale coapte — toate acestea făceau ca locurile să fie peste măsură de atrăgătoare. Iar când eram pe punctul să intrăm în templul cel sfânt, Isus și-a ridicat minunatu-I glas și a spus „numai cei 144 000 intră în acest loc”, iar noi am strigat „Aleluia”.

Deci, lăudați pe Domnul, dragi frați și surori, este o reuniune pentru cei care au sigiliul viului Dumnezeu (Apocalipsa 14:3). Acest templu era sprijinit de șapte stâlpi, toți dintr-un aur transparent, împodobiți cu pietre prețioase. Nu pot să descriu lucrurile minunate pe care le-am văzut acolo. Ah, dacă aș putea vorbi limba Canaanului, abia atunci aș putea să descriu într-o mică măsură slava acelei lumi mai bune. Am văzut acolo table de piatră pe care erau gravate numele celor 144 000 cu litere de aur; după ce am privit slava templului, am ieșit. Apoi Isus ne-a lăsat acolo și a mers la cetate; după puțin timp, i-am auzit din nou glasul minunat care spunea: „Veniți poporul Meu, voi ați ieșit din necazul cel mare și ați făcut voia Mea; ați suferit pentru Mine; veniți la cină, căci Mă voi încinge și vă voi sluji” (Luca 12:37). Noi am strigat „Aleluia! Slavă!” și am intrat în cetate. Și am văzut o masă din argint curat; era lungă de mai mulți kilometri și, cu toate acestea, ochii noștri o puteau vedea pe toată. Am văzut roadele pomului vieții, mana, migdalele, smochinele, rodiile, strugurii și multe alte feluri de fructe. Ne-am aplecat cu toții înspre masă. L-am rugat pe Isus să-mi permită să mănânc din fructe. El a spus: „Nu acum. Cei care mănâncă din fructele acestei țări, nu se mai întorc pe pământ. Însă după puțină vreme, dacă vei fi credincioasă, vei putea să mănânci și din pomul vieții, și să bei apă din râul vieții”;

și a mai spus: „Trebuie să te întorci pe pământ și să le spui și altora ce ți-am descoperit”. Apoi un înger m-a purtat cu delicatețe înapoi în această lume întunecată. Uneori, cred că nu mai pot sta aici; toate lucrurile pământului arată atât de sumbru - mă simt foarte singură aici, căci am văzut o țară mai bună. Ah, dacă aș avea aripi ca un porumbel, aș zbura atunci de aici și mi-aș găsi liniștea!

Dragă frate Bates

Topsham, Me.,

7 aprilie 1847

Dragă frate Bates,

Sabatul trecut ne-am întâlnit cu frații și surorile dragi, care se întâlnesc la Bro. Howland's.

Noi am simțit un neobișnuit duh de rugăciune. Și când ne rugam, Duhul Sfânt S-a coborât asupra noastră. Eram foarte fericiți. În scurtă vreme, am pierdut contactul cu lucrurile pământești și m-am cufundat într-o viziune a slavei lui Dumnezeu. Am văzut un înger zburând repede către mine. El m-a dus îndată de pe pământ la Cetatea Sfântă. În Cetate am văzut un templu, în care am intrat. Am pătruns pe o ușă înainte ca să ajung la prima perdea. Această perdea era ridicată și am intrat în Locul Sfânt. Aici am văzut altarul tămâierii, sfeșnicul cu șapte candelă și masa pe care se aflau pâinile pentru punerea înaintea. După ce am văzut slava încăperii sfinte, Isus a ridicat cea de-a doua perdea și eu am trecut în Locul Preasfânt (Evrei 9:1-24).

În Locul Preasfânt am văzut un chivot; partea de sus și laturile acestuia erau din aur curat. La fiecare capăt al chivotului se afla câte un heruvim încântător, cu aripile întinse deasupra lui. Fețele lor erau întoarse una către cealaltă și priveau în jos (Exodul 25:18-22). Între îngeri era o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, unde stăteau îngerii, era o slavă strălucitoare în forma unui tron, unde locuia Dumnezeu (Exodul 25:20-22). Isus stătea în picioare lângă chivot. Și când rugăciunile sfinților ajungeau sus la El, tămâia din cădelniță scotea fum, iar el aducea înaintea Tatălui Său, ca dar ridicat, rugăciunile lor împreună cu fumul tămâii (Apocalipsa 8:3,4). În chivot se afla vasul de aur cu mană, toiagul care înmugurise al lui Aaron și tablele de piatră care erau închise ca o carte (Evrei 9:4). Isus le-a deschis și am văzut cele Zece Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu (Exodul 31:18). Pe o tablă erau scrise patru, iar pe cealaltă șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar cea de-a patra, porunca referitoare la Sabat, strălucea mai puternic decât toate celelalte; căci Sabatul a fost pus deoparte pentru a fi păzit în cinstea Numelui sfânt al lui Dumnezeu (Isaia 58:13 - 14). Sabatul sfânt arăta măreț — în jurul lui era o aureolă plină de slavă. Am văzut că porunca legată de Sabat nu a fost pironită la cruce. Dacă ar fi fost pironită, și celelalte nouă porunci ar fi fost pironite; și ni s-a lăsat libertatea, de a le călca pe toate sau numai pe a patra. Am văzut că Dumnezeu nu schimbă Sabatul, căci El nu Se schimbă niciodată (Maleahi 3:6). Dar papa îl schimbă, dintr-a șaptea în prima zi a săptămânii; căci el urma să schimbe vremurile și Legea. (Daniel 7:25)

Și am văzut că, dacă Dumnezeu ar fi schimbat Sabatul din ziua a șaptea în cea dintâi, El ar fi modificat textul poruncii referitoare la Sabat, scrisă pe tablele de piatră, care sunt acum în chivot, în Locul Preasfânt al templului din ceruri (Apocalipsa 11:19); și ar fi scris astfel: Prima zi este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. Dar am văzut că scria la fel ca atunci când au fost scrise pe tablele de piatră cu degetul lui Dumnezeu și date lui Moise pe muntele Sinai, „Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău.” (Exodul 20:10). Am văzut că Sabatul sfânt este și va fi zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și cei necredincioși și că Sabatul reprezintă marele subiect care va uni inimile sfinților dragi lui Dumnezeu, așteptători ai Săi. Și dacă cineva a crezut și a păzit Sabatul, și a primit binecuvântarea de a-l urma, apoi a renunțat, și a încălcat porunca sfântă, ei și-ar închide porțile Cetății Sfinte, la fel de sigur cum este un Dumnezeu sus în ceruri care conduce totul. Am văzut că Dumnezeu are copiii care nu cunosc și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina privitoare la Sabat. Iar la începutul timpului de strâmțorare, am fost umpluți de Duhul Sfânt pe măsură ce mergeam (Osea 6:2-3) și vesteam cu mai multă putere Sabatul. Acest lucru a umplut de mânie biserica și pe adventiștii nominali, întrucât nu puteau combate cu succes adevărul despre

Sabat. În acest timp toți cei aleși ai lui Dumnezeu au văzut clar că noi aveam adevărul și au ieșit și au suferit prigoana împreună cu noi. Am văzut sabia, foametea, epidemii și mare tulburare în țară. (Ezechiel 7:10-19). Cei răi s-au gândit că noi aduseserăm judecățile asupra lor, s-au ridicat și s-au sfătuit să scape pământul de noi, crezând că atunci răul ar fi oprit.

Am văzut că toți cei “care nu vor primi semnul și icoana fiarei pe frunte sau pe mână”, nu vor putea cumpăra sau vinde. (Apocalipsa 13:15-17). Am văzut că numărul (666) al Icoanei Fiarei era creat; (Apocalipsa 13:18) și aceasta era Fiara care a schimbat Sabatul, și Icoana Fiarei care urmează, și au ținut Sabatul Papei și nu a lui Dumnezeu. Și tuturor ni s-a cerut să facem aceasta, să renunțăm la păzirea Sabatului lui Dumnezeu, în favoarea aceluia al Papei, și apoi vom primi semnul fiarei și icoana ei.

În timpul de strâmtorare am fugit cu toții din orașe și sate (Ezechiel 7:15, Luca 17:30-36), dar am fost urmăriți de cei răi, care au intrat cu sabia în casele sfinților. Ei au ridicat sabia pentru a ne ucide, dar aceasta s-a frânt și a căzut la fel de lipsită de putere ca un pai. Apoi, toți am strigat zi și noapte pentru a fi izbăviți, iar strigătul a ajuns la Dumnezeu. (Luca 18:7-8) Soarele s-a ridicat și luna a rămas pe loc. (Habacuc 3:11). Râurile au încetat să mai curgă. S-au ivit nori negri, grei, și s-au izbit între ei. Dar exista un loc neacoperit de nori, un loc plin de slavă, de unde s-a auzit glasul lui Dumnezeu, ca niște ape multe, glas care a zguduit cerurile și pământul. (Ioel 3:16, Evrei 12:25-27) Cerul s-a deschis și s-a închis și era în mare agitație. (Apocalipsa 6:14, Matei 24:29) Munții s-au scuturat ca o trestie în vânt și au aruncat pretutindeni stânci zgrunțuroase. Marea fierbea ca o oală pe foc și a aruncat pietre mari pe uscat. (Habacuc 3:8-10, Isaia 2:19-21). Iar când Dumnezeu a rostit ziua și ceasul venirii lui Isus (Ezechiel 12:25, Marcu 13:32) și a enunțat legământul cel veșnic pentru poporul Său, (Ezechiel 20:37, Evrei 12:22-25) A spus o singură frază și apoi a făcut o pauză, în timp ce cuvintele Sale făceau pământul să vibreze. (Ieremia 25:30-31) Cei din Israelul lui Dumnezeu stăteau cu ochii ațintiți în sus și ascultau cuvintele pe măsură ce ieșeau din gura lui Iehova și zguduiău pământul ca bubuiturile celui mai puternic tunet! Totul era de o solemnitate înfricoșătoare. Iar la sfârșitul fiecărei fraze, sfinții strigau: „Slavă! Aleluia!” Fețele lor erau luminate de slava lui Dumnezeu și străluceau de slavă așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu se puteau uita la ei din pricina slavei. și când binecuvântarea veșnică a fost rostită pentru cei care-L onoraseră pe Dumnezeu prin sfințirea Sabatului Său, s-a auzit un strigăt puternic de biruință asupra fiarei și asupra chipului ei.

Atunci a început anul de veselie, când pământul trebuie să se odihnească. L-am văzut pe robul evlavios ridicându-se în triumf și biruință și scuturându-se de lanțurile care-l legau, în timp ce stăpânul său cel rău era tulburat și nu știa ce să facă; căci cei răi nu au putut să priceapă cuvintele rostite de Dumnezeu. (Daniel 12:10) La puțin timp de la aceasta, a apărut marele nor alb. (Apocalipsa 14:14) Arăta mai frumos ca oricând. Pe el era așezat Fiul omului. (Luca 21:27) La început, nu L-am văzut pe Isus pe nor, dar, pe măsură ce se apropia de pământ, am putut vedea persoana-I minunată. Când a fost zărit prima dată, acest nor a fost semnul Fiului omului în cer. (Matei 24:30) Glasul Fiului lui Dumnezeu i-a chemat la viață pe sfinții care erau adormiți și i-a îmbrăcat în nemurire slăvită. (Ioan 5:25-28) Sfinții aflați în viață au fost preschimbați într-o clipă și au fost luați împreună cu primii în carul în formă de nor. (1 Tesaloniceni 4:17) Arăta nespus de frumos în timp ce se înălța ca un tunet. De fiecare parte a carului erau aripi și sub el, roți. Iar când carul s-a înălțat cu tunet, roțile au strigat „Sfânt” și aripile, când se mișcau, strigau „Sfânt”, iar suita de îngeri sfinți din jurul norului strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Domnul, Cel Atotputernic!” Iar sfinții din nor strigau: „Slavă! Aleluia!” și carul s-a înălțat cu tunet, îndreptându-se către Cetatea cea Sfântă. Isus a deschis porțile cetății de aur și ne-a condus înăuntru. (Isaia 26:2) Aici am fost întâmpinați cu bunăvoință, căci păziserăm „poruncile lui Dumnezeu” și aveam „dreptul să mâncăm din pomul vieții.” (Apocalipsa 22:14)

Sora voastră în credință,

E. G. White

E-Mail:	vitalie.mudrenco@adventpioneers.org igor.sarbu@adventpioneers.org
Web:	www.adventpioneers.org
YouTube:	www.youtube.com/AdventPioneers